

תת"ע (עכו) 12204-10-23 - סעיף אדריס נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 12204-10-23 - סעיף אדריס נ' מדינת ישראלשלום עכו

תת"ע (עכו) 12204-10-23

סעיף אדריס

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[22.06.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";).

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 15.04.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 21.05.2024.

טענות הצדדים

המבקש ביקש כי בית המשפט יורה על ביטול הרשעתו וטען כי כלל לא קיבל זימון למועד הדיון הקבוע, וכי החתימה על גבי אישור המסירה אינה שלו. עוד הוסיף כי חתימתו זויפה וכי "מצער מאד שמערכת בית המשפט בחרה באנשים שעיקר עבודתם הינה לחתום במקום הנמנעים על אישורי המסירה, במקום למסור את המכתבים, דבר שעלול לחשוף את כב' בית המשפט לתביעות מיותרות". המבקש ציין כי הישיבה ביום 09.11.2023 נדחתה לאור המלחמה, והוסיף כי הוא מכחיש את המיוחס לו בכתב האישום.

המשיבה ביקשה מנגד לדחות את הבקשה וטענה כי אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש", דבר המהווה מסירה כדין על פי הפסיקה, והוסיפה כי הבקשה אינה מגלה טעם כלשהו המצדיק את מתן הסעד המבוקש.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)(להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין. לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. תחילה יודגש כי המבקש לא תמך את טענותיו בתצהיר וזאת בניגוד לכללים אשר הותוו בפסיקה. ראה בעניין זה את עניין איטליא אשר צוטט לעיל, וכן רע"פ 2474/118 יואל גולדברג, עו"ד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 26.7.18), ורע"פ 1771/19 ליאור עבודי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11.7.2019) הדנים בחובה לצרף תצהיר לבקשה מסוג זה בה מועלות טענות עובדתיות.

הגם שלא צורף תצהיר לבקשת המבקש, בחנתי את טענות המבקש לגופו של עניין. המבקש טען כי מעולם לא קיבל זימון לדיון וכי חתימתו על גבי אישור המסירה זויפה. טענת הזיוף נטענה על ידי המבקש בעלמא וכלאחר יד, לא שום ביסוס עובדתי, או ראיות המוכיחות את הזיוף, ומשכך לא ניתן לקבל טענה זו. ראה בעניין זה לעפ"ת 4733-12-22 ונטורה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4.1.2023) שם נקבע כי: "הטענה החדשה כי החתימה על האישור אינה משתייכת למערער, דינה היה לעלות ולהתברר בבית משפט קמא, ואולם לא זו בלבד שהטענה לא הועלתה במועדה, אלא שגם לא הוצגה לה כל אסמכתא תומכת; משכך, לא ראיתי מקום לשעות לטענה זו, שנטענה בפניי כלאחר יד, שעה שעומדת מנגד החזקה בדבר תקינות המעשה המנהלי, ומשלא ניתן על ידי המערער כל הסבר לנסיבות החתימה, והמערער לא ערך במועד, בירור בדואר בעניין זה". בנוסף, המדובר בבקשה להישפט אשר הוגשה על ידי המבקש עצמו, על כן מצופה ממנו לעקוב אחר מועד הדיון אשר נקבע בענייננו. המדובר במבקש שהינו עורך דין במקצועו אשר יכל בקלות יתירה לעקוב אחר גורל בקשתו להישפט ומועד הדיון אשר נקבע בה.

זאת ועוד, המבקש ציין בבקשתו כי מועד הדיון נדחה לאור המלחמה. משידע המבקש כי מועד הדיון נדחה לאור המלחמה, היה על המבקש לברר את מועד הדיון העתידי אשר נקבע. בעניין זה יש להוסיף כי מעיון בתיק בית המשפט עולה כי הזימון לדיון ביום 15.04.2024 נמסר "לידי הנמען הרשום".

לאור האמור, משקיימים שני אישורי מסירה בתיק, האחד מעיד כי הזימון לדיון חזר בציון "לא נדרש" (דבר מהווה המצאה כדון לפיה הפסיקה), והשני מעיד על מסירה "לידי הנמען הרשום", ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי המפריכה את חזקת התקינות המינהלית, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקש להתייצב לדיון אשר נקבע בענייננו.

בעניין זה אפנה לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2022) שם נקבע כי "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך".

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו. המבקש העלה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה. ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור, לא פירט כלל את כפירתו, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים עיוות דין. לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תשפ"ד, 22 יוני 2024, בהעדר הצדדים.